

2025/10/19 – Γ Λουκά

«σοι λέγω, εγέρθητι»

Σαφής η προτροπή. Καλεί ο Χριστός τον νέο να σηκωθεί. Να εγκαταλείψει την κατάστασή του. Να επανέλθει στη ζωή. Και το θαύμα γίνεται. Και όλοι χαίρουν.

Αυτή τη χαρά αναζητεί και ο σύγχρονος άνθρωπος. Την αγαλλίαση της επανόδου στη ζωή. Και αυτό, γιατί ο θάνατος που γύρω μας όλο και προκύπτει, είναι πιο οδυνηρός. Και επικίνδυνος.

Η ατμόσφαιρα που παρατηρείται καθηλώνει τον άνθρωπο. Τον διαλύει. Τον εκμηδενίζει. Έτσι βλέπουμε να εφαρμόζεται το γραφικό : «Έτρωγαν... έπιναν... Και ήλθε ο κατακλυσμός».

Και η περιπέτεια τούτη εργάζεται σαν οδοστρωτήρας. Καταλύει τα πάντα. Μόνο συντρίμια και ερείπια αφήνει.

Το πρόβλημα δεν είναι ότι βυθιζόμαστε όλο και πιο βαθιά σε ένα τέλμα αυτάρκειας. Ούτε οι πράξεις και οι λόγοι μας που συνεχώς χάνουν προορισμό και νόημα. Ούτε ακόμη ότι εν ριπή οφθαλμού, τα μείζονα μετατρέπονται σε ελάσσονα και αντιστρόφως. Το πρόβλημα δεν είναι ότι γενικώς δεν νοιαζόμαστε για τίποτε και για κανένα.

Πολλοί θεωρούν τα φαινόμενα τούτα συμπτώματα ψυχικών και πνευματικών παραμορφώσεων. Δεν παύουν όμως να υποκρύπτουν, και συγχρόνως να φανερώνουν, το μόνο και ριζικό πρόβλημα : τη βαθιά και οδυνηρή κρίση ταυτότητας.

Τι να είναι εκείνο που παραλύει τους μύες της ύπαρξής μας και μας εμποδίζει να θέσουμε στέρεα τα σημάδια της Βασιλείας του Χριστού;

Μονοδιάστατος ο τρόπος ζωής μας. Χωρίς οι ίδιοι να αναγνωρίζουμε της αιωνιότητας τη διάσταση.

Άνθρωποι και πράγματα υποφέρουν σήμερα. Μοιάζουν να κινούνται εντελώς επίπεδα. Χωρίς οποία αντίχνευση του βαθύτερου νοήματός τους. Πως θα τα εντάξουμε σε μια συνολική προοπτική λοιπόν;

Καιρός ν' ανανήψουμε.

Η πρόσκληση του Χριστού ανελίσσεται και ισχύει στο διηνεκές.

Καλεί όλους μας. Απομένει σε μας η κίνηση.

Απλωμένο το χέρι Του περιμένει.

Το δικό μας;

+ ο π. Γ.